

ER was eens een visje en dat wilde naar boven. Naar boven, naar boven de zee. “Dat kan niet,” zeiden zijn vrienden, “visjes kunnen niet boven de zee.”

Maar het visje zei: “En de dolfijnen dan? Die springen met gemak door het dak van de zee. Dat wil ik ook,” zei het visje, “ik wil rondkijken boven de zee.”

“Nee,” zeiden zijn vriendjes, “dat kan echt niet. Visjes kunnen niet boven de zee!”

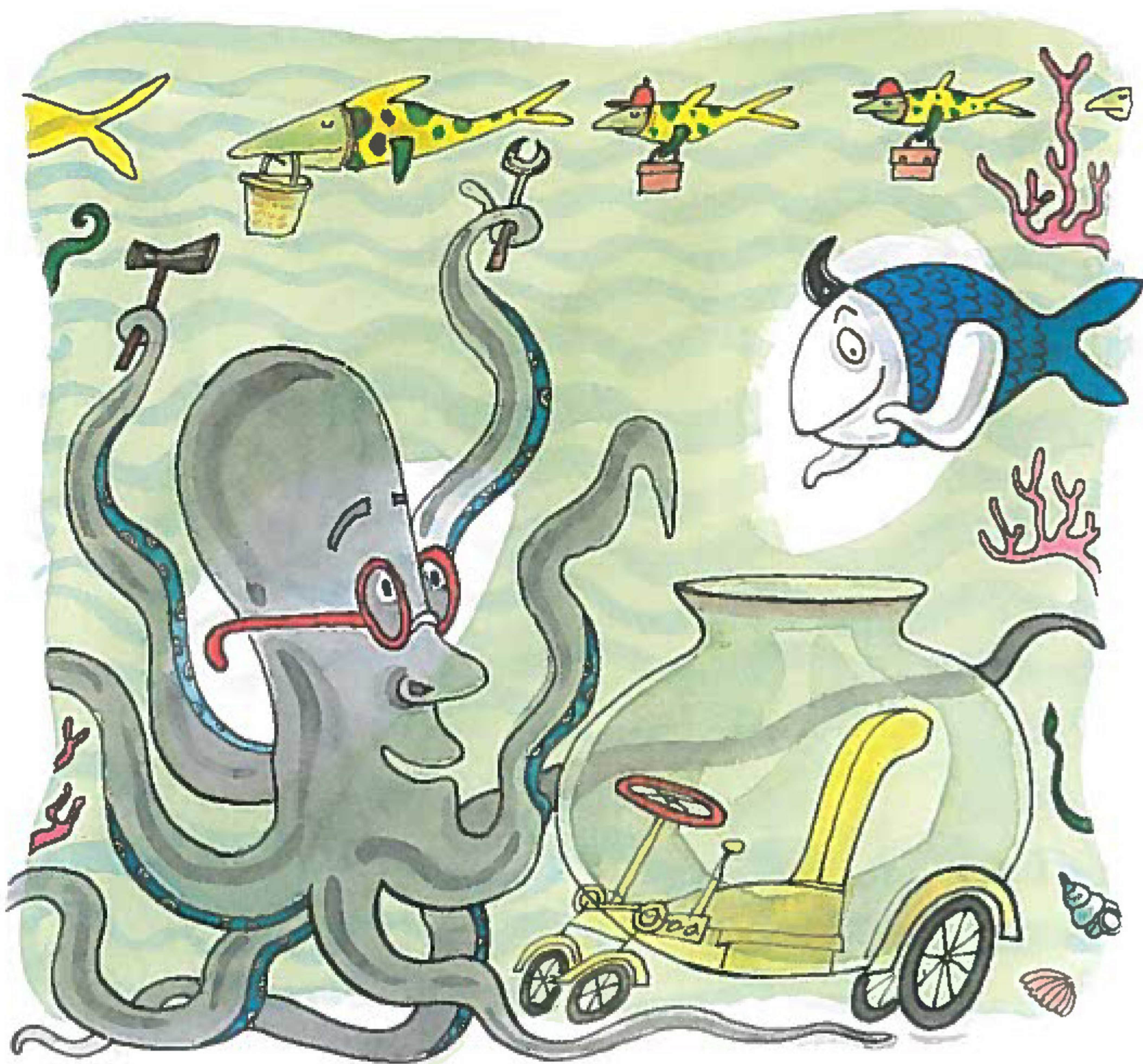

Bedroefd liet het visje zich zakken naar de bodem van de zee. Hij huilde en zijn zoute tranen maakten de zee nog zouter.

“Ach visje,” zei de inktvis, “huil maar niet. Ik heb een idee! Kom morgen maar terug.”

Toen het visje de volgende morgen kwam kijken, stond daar een wagentje. Een vissenkom met wielen en met een stuur. “Dit,” zei de inktvis, “dit is een bovenzeeërtje. Daarmee kun je boven water kijken, terwijl je toch onder water zit.”

Het visje ging er meteen in. “Met je staart maak je vaart,” legde de inktvis uit, “en je stem is de rem. Roep je heel hard STOP! dan stopt het bovenzeeërtje. Probeer het maar.”

Het visje reed weg en riep: “Dank je wel, inktvis.”
En: “Tot ziens!”

Zo hard als hij kon reed het visje naar de rand van de zee, waar de golven zijn. Hij ging met zijn bovenzeeërtje het strand op en keek zijn ogen uit. Daar lagen een heleboel mensen; ze werden gebakken in de zon.